

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Chrysostomi magna mens magnæ eloquentiæ seminarium. Capvt XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

num præstare in omnibus, idcirco rarissimum est absolutum omni ex parte nascisci concionatorem.

Nunc talem fuisse Chrysostrum contendemus, & cum duabus maximè rebus vis concionatoris contineantur, virtute, & eloquentia; Divium nostrum in utroque magnum libet ostendere.

Chrysostrum magna mens magna eloquentia seminarium.

CAV T XX.

Animus in hac vita duob. coloribus pingitur.

PRIMUM & maximum magnæ illius eloquentiæ seminarium est magnæ cuiusdam mentis excitata perfectio, quam in S. Chrysostrum fuisse per insignem dictorum, factorumque constantia, splendor, & veritas, clarissimis monumentis testatum posteris reliquit. Certè quamdiu his corporum compagibus tenemur inclusi, mentem celestis auræ particulam videre non possumus, ex quo fit, ut qui ex hominum contubernio discedunt, a nequam quidpiam effecerint, quo divinos illos sensus quibus altissima queque ingenia dicuntur esse reserpta, posteris aliqua ratione de liberandos traderent, vitam nullis eruditionis, aut virtutis coloribus impressam, tanquàm Mathematicorum inanem lineam viderentur confecisse.

At verò qui se clarissimarum virtutum, nobilissimarumque artium ornamentis locupletantur; si profecto iure existimantur, non in aere præxille, sed ætatem quasi illustrem tabulam exquisito colorum flore descripsisse, ut mentem ipsam, quam æternè caleret non possumus, in aspectu ponerent. Duo sunt autem præcipui colores, quibus se in hac vita celestis pingit animus, virtus, & sapientia, quas in S. Chrysostrum singulares & prope divinas admiramur.

Chrysostrum pietas, & consociatio cum Deo.

CAV T XXI.

ATQUE ut eas quas sacris oratoribus necessarias imprimis virtutes prudentissimi viri iudicant, obiter attulerimus, certè

suavis cum Deo consociatio apparatissimè celestium rerum delibata voluptatibus, summi illius ætheris iustar esse creditur, cuius motu ceterarum virtutum quasi stellarum perpetuæ conversiones, per fixas honestatis leges gloriosissimè decurrunt.

Fuit autem hæc virtus in Chrysostrum non obscura, cuius animus perpetua rerum diuinarum contemplatione quasi carenis aureis religatus, hærebat origini suæ Deo, & nullum habebat cum terris commercium, nisi quod aut huius mortalitatis necessitas extorquebat, aut regina virtutum factorumque omnium charitas præcipiebat. Mentem quippe quasi purissimè nitore speculum nullis rerum humanarum sordibus infuscaturæ æterni numini præstendebat, ut eius radijs collustratus, quod è cæli duxisset contubernio, hoc cumiata quadam mensura spargeret in terras. Quamobrem eo ipso tempore, ea ætate, qua iuvenes calcato virtutis scedere præferoces per medias voluptates indomitis permotionibus veluti quadrigis inuehantur, is ut vitam summarum artium præsidijs, contra vim impotentis adolescentiæ muniret, non se ijs quibus frui poterat delicijs addixit, sed intra monasterii septa conclusus, in hac fragili corporis argilla cœpit Angelorū vitam cœlestesque delicias meditari.

Totus nempe erat in vigilijs, totus in orationibus, totus in maximarum rerum commentatione, hinc illa lux, illa sapientia, ille ardor concionum, illæ lachrymæ, quas yberrimè hominum flagitia deplorans effundebat. Præterea quod ad sancti viri pietatem indicandam non in medioeriter facit, ut erat in Divium Paulum ardentissima quadam charitate, eius effigem in eo ipso loco habebat, ubi sancti corpusculum continuis laboribus, atque vigilijs confectum (fuit enim somni inter ceteros parcissimus) quiescere solebat. In hæc ille imaginem, cum Pauli epistolam perlegeret, oculis atque animo defixus, quasi ipsam viuam, atque spirantem intueretur consuebat, alloquebatur, orabat, excolubatur. Quanti autem orationis studium fecerit, & quo animi ardore in ceteros propagari voluerit, testantur ea que posteris reliquit conscripta de orando Deo monumenta.

Act. Apost. homil. 44. D. Pauli in mago.

Damas. orat. 1. de imaginibus Baronian. 407. 14.

CHRY.